

Három „pecsét”

Aztán szóltak, hogy lenne egy munka. Nem, nem állás, akkor már itt dolgoztam. Újra. De hosszú lenne elmesélni, és nem ide tartozik, hogy kerültem vissza. Mivel „egyszemélyes” hatóság lettem, azért nem volt olyan nehéz megtalálnia. No meg, becsületesre legyen mondva, nem is futottam előle. Sőt! Végre egy igazi állatorvosi meló! Nem ám papírtologatás-töltögetés, nem az íróasztal mellett, hanem, ahogy egy állatorvoshoz illik, a marha faránál, tüvel a kezében, gumicsizmában! Persze felajánlotta a kolléga, hogy megcsinálja helyettem. De akkor hol marad az élvezet? A gondozók ócska poénjai, a szénszalmaillat, a kibuggyanó vér látványa? És amúgy is, helyettem ne dolgozzon senki, azt sose szerettem.

Van a kétkezi munkának egy olyan varázsa, ami semmihez nem fogható, és sajnos egyre kevesebben hajlandóak megérezni. Hogy a kezed alól valami kikerül. Hogy alkotsz. És nem csak ügyiratokat. Hanem mondjuk csinos kis halomba rendezett vércsöveket, bendőjükben a második (na jó, harmadik) legértékesebb folyadékkal. És ez teáltalad került beléjük, a te képzésed, a te szaktudásod, és nem utolsósorban a te ügyességed révén. És ez nem valami elvont dolog, nem név és cím, nem iktatószám és nem indoklás, hanem valami más. Valami életszagúbb.

Szóval egy szép májusi délelőtt kocsiba pattantam, és immáron harmadjára gurultam ki szarvasmarha vérvételezésre egy közeli telepre. Előttem volt a Kelet-Mecsek pompás látványa, bal felől egy elsuhanó kis tehervonat, köröttem a teljes szépségében kiviruló késő tavasz. Negyed óra az út, de hány kormánytisztviselő sóvárog az irodákban ilyen negyedórák után! Mit nem adnának, ha néha kiszabadulhatnának onnan!

Furcsa egy szakma a hatósági állatorvosé. A laikus már a kifejezést sem nagyon érti. A többi állatorvos meg legjobb esetben is lenéző jóindulattal kezeli, hát Istenem, majd kinövi, biztos kell neki a pénz, mert még nem megy olyan jól a praxis. Hogy ez lehet fontos? Lehet jól csinálni? Urambocsá' lehet szeretni? Ugyan már...

Akkor gyerünk! Tizenöt jószág, tizenöt fölemelt farok (legalább egy közülük biztos pofán vág), tizenöt izgő-mozgó izombomba, aki a legkevésbé sem szeretné, hogy hozzányúljanak. És nem megy jól. De hát nincs még nagy gyakorlatom. A gondozók sem állnak a helyzet magaslatán. Tű be, és hurrá, jön, aminek jönnie kell. Meg más is. Az üsző úgy dönt, hogy megtisztel. És már jön is az első pecsét. Szép kör alakú, elég nagyot is placcsan az istálló kövén. Szerencsére sem én, sem a vércső nem szennyeződik komolyabban.